

Наистина, въ тази минута моята Чушка-Фантифлюшка трѣбва да се е чувствувала твърде важна сеоба. Но и кочияшътъ на трамвая бѣ разтворилъ очи. И, макаръ съ рога си да подканяше минувачитѣ да се държатъ настрана отъ трамвайния пѣтъ, той толкова се бѣше зазѣпалъ въ насъ, че неволно спрѣ коня и рогътъ падна отъ ржката му. Пѣтниците въ трамвая се припедигаха и, като отъ ложа въ циркъ, почнаха да ржкоплѣскають и да викають:

— Браво, браво!

Тѣй отивахъ азъ на обѣдъ, тържествено придружаванъ отъ насъбралата се тѣлпа. Но щомъ спрѣхъ предъ гостилницата, като чели изъ земята изникна предъ менъ стражаръ. Той заканително се развика:

— Кой ви разреши да пѣтувате изъ града съ впрегнатата свиня?

— Никой — спокойно отговорихъ азъ — нѣмамъ конь и затова впрегнахъ свиня.

— Добре, тѣй ще и запишемъ въ протокола. Но сега азъ искамъ, вие незабавно да се върнете въ цирка и само по глухи улички: не бива да събирате тѣлпи отъ любопитни.

И тѣй, ние съ Финтифлюшка трѣбваше да се върнемъ обратно, както се казва, като понарени.

Следъ нѣколко дни получихъ призовка отъ мировия сждия.

Сждѣха ме за това, че изъ града съмъ се възѣлъ въ кола съ впрегнатата свиня. Обвиняваха ме: 1) въ нередовно возене; 2) въ нарушение на обществената тишина; 3) въ неразрешена реклама.

Азъ отговорихъ:

— Въ закона нищо не е казано за возене въ коли съ впрегнати свине, следователно, азъ нищо противозаконно не съмъ извършилъ. Обществената тишина азъ не съмъ нарушилъ, тѣй като свинята е отлично възпитана и презъ всичкото време вървѣше само по оная